

stk. 4 om beskatning af firmabil. Vurderingen af karakteren af køretøjet er dog konkret og bestemmes ud fra bilens indretning.

I situationer hvor en firmabil er indrettet til erhvervsmæssigt brug, men hvor indretningen ikke udelukker almindelig personbefordring, er det selve rådigheden over firmabilen til privat brug, der udløser beskatning. Hvis en ansat eller en person, der anvender virksomhedsordningen, ikke skal beskattes af rådigheden over en firmabil, skal vedkommende derfor reelt være afskåret fra at anvende bilen privat.

Det er netop kernen i højesteretsdommen, der henvises til i den artikel, som omtales i spørgsmålet.

Højesteretsdommen omhandler en skatteyder, der var direktør i et selskab, som var ejet af hans ægtefælle, og som drev virksomhed med salg og montage af gardiner. Skatteyderen blev beskattet efter ligningslovens § 16, stk. 4 af en bil på gule plader, som var specialindrettet til hans arbejde som gardinmontør. Selskabet var registreret på ægtefællernes privatadresse, mens forretningen lå på en anden adresse. Bilen holdt daglig ved privatboligen. Højesteret fandt, at bilen ikke kunne sidestilles med en værkstedsvogn, men at bilen var anvendelig som alternativ til en privat bil. Højesteret fandt, at skatteyderen ikke havde sandsynliggjort, at bilen udelukkende blev anvendt erhvervsmæssigt.

Højesterets opfattelse giver ikke anledning til overvejelser om en ændret praksis, idet dommen er i tråd med den hidtil praktiserede formodningsregel, hvor der er tale om firmabiler, der holder på bopælen.

Det fremgår af Skatteministeriets cirkulære nr. 72 af 17. april 1996 til ligningsloven punkt 12.4.6.4., at "holder firmabilen derimod ved hjemmet uden for arbejdstiden, er formodningen for, at firmabilen – uanset en eventuel aftale med firmaet om det modsatte – rent faktisk anvendes privat, og den ansatte må derfor sandsynliggøre over for skattemyndighederne, at dette ikke er tilfældet, for at undgå beskatning."

Hvis det er det, der menes med omvendt bevisbyrde, kan jeg således bekræfte, at det i disse situationer er skatteyderen, som skal godtgøre, at firmabilen ikke anvendes til privat kørsel. Det er derfor ikke korrekt, at det indtil højesteretsdommen har været op til skattemyndigheden at bevise, at der har været kørt privat i firmabilen.

Det fremgår af nævnte cirkulære, at "bedømmelsen er ligningsmæssig og konkret, men i be-

dømmelsen indgår, om kørslen til hjemmet kan anses for erhvervsmæssig, og om den ansattes levevis/rutiner i øvrigt er tilrettelagt på en måde, der bekræfter, at firmabilen ikke anvendes privat, herunder bopæls beliggenhed i forhold til bl.a. dagligvareforretninger, om familien har egen bil, familiens størrelse m.v., således at familiens samlede levevis/rutiner bekræfter, at firmabilen ikke anvendes privat.

Foretager den ansatte daglige registreringer med specificeret angivelse af dagens kørsel, og udviser registreringerne alene erhvervsmæssig kørsel, har den ansatte normalt løftet bevisbyrden for, at bilen ikke bruges privat."

Vedrørende den i begrundelsen til spørgsmålet omtalte 8.000 km's regel kan jeg oplyse, at den hang sammen med den firmabilbeskatning, der gjaldt før skattereformen i 1994. Her blev man beskattet på baggrund af de faktisk kørte kilometer. Var kørselsregnskabet mangelfuldt, eller var der slet ikke ført et sådant, gjaldt i praksis den "hjælperegulering" at forelå der ikke andre oplysninger, accepterede skattemyndighederne en privat kørsel på 8.000 km. med tillæg af kørsel mellem hjemmet og arbejdspladsen og eventuel kørsel til fritidsbolig.

De nuværende regler i ligningslovens § 16, stk. 4 er som nævnt baseret på, at den blotte rådighed medfører firmabilbeskatning. Hensigten hermed var netop at undgå de utallige tvister mellem skatteydere og skattemyndighederne om, i hvilket omfang der var kørt privat i en firmabil. I forhold til de tidligere regler er de nuværende regler både mere enkle og objektive og således lettere at administrere. Det er da også mit generelle indtryk, at regelsættet fungerer efter hensigten. Jeg finder derfor, at det vil være et tilbageskridt, hvis regelsættet som foreslået udhules med særbestemmelser.

Spm. nr. S 43

Til indenrigsministeren (4/10 2000) af:

Kim Behnke (FRI):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 3888 (folketingssamlingen 1999-2000) oplyse, hvor mange gange der er rejst erstatningssag over for asylansøgere med krav om betaling af erstatning for tyveri begået under ophold her i landet, og i hvor mange af disse sager asylansøgeren har betalt erstatningen?«